

1700.

Не съществува милост във Вселената,
Отсъства също и жестокостта,
Човекът, щом се появи на сцената,
Потърси и на двете помощта.

За да се пази цялостта на стадото,
Създаден бе човешкият морал
И съвестта – на добротата чадото
В Човека, нявга сътворен от кал.

На Милостта колиба бе направена
Далече в бедните покрайнини,
Но на Жестокостта бе предоставена
Огромна къща с каменни стени.

Как могат да взаимодействат двете
Навярно всеки сам ще се досети.

1701.

Стихът е ненаситен по обем,
Какво ли не да възприеме може!
Галактиките там да съберем,
Той още място може да предложи.

А пътищата изминава в миг
Дори през безвъздушното пространство,
Епохите страши със своя вик
И неуморното си постоянство.

Но той побира и голям баласт
От лицемерие и от нечестност
В услуга на диктаторската власт
Най-вече за пари и за известност.

Изобщо – и отчасти, и изцяло,
Той за човек е като огледало.

1702.

Обществената невъзприемчивост
Към справедливостта не е от вчера,
Тук съществува само колебливост
Онносно трайността ѝ и размера.

Уверен съм, че всички генерали
Със паметници в градската градина
Ведно със множеството си медали
Не струват колкото една ваксина.

Заслугата се мери в брой убити
В противен случай тъне във забрава –
Лекарствата от гении открити
Не дават основание за слава.

Така ще бъде докато войната
Е главна занимавка на Земята.

1703.

Заети с необичани занятия
Са милиарди хора по света,
Захвърлени в жестоките обятия
На недоимъка и бедността.

Те имат право да са избиратели
На предварително известен депутат,
Но безсъмнено биха си изпатили
Ако избират своя занаят.

Ще се окажат в миг сред безработните,
За да умрат без правото на глас,
А бордът за защита на животните
Ще заяви: “Не сме по тази част.”

И призивът за правда на Земята
Задълго ще се носи в небесата.

1704.

Властта прилича твърде на одежда,
Която е по мярка на малцина,
Но Господ случва се да я отрежда
Кому да е за някоя година.

А той с високомерие я носи
Докато се достатъчно награби
За сметката на всички гладни, боси,
Наричани и “социално слаби”.

Удачен избор! Те са без защита,
А овластеният е с власт облечен!
Той слабите обира до насита,
Защото е уверен, че е вечен.

Одеждата обаче се прокъсва
И грозната му плът под нея лъсва.

1705.

Величието е извън сравнение –
“Велик” изключва “доста по-велик”,
Самото то е свое укршение
На независимо какъв език.

Велико е и днешното съвремие
С величия, раздавани навред,
Величието става епидемия,
Обслужва всички без да чакат ред.

Сред футболистите, сред тенисистите –
Величия за по един сезон,
Величия се носят и по пистите
На не един квартален стадион.

Най-бързото величие спохожда
Персоните, които славят Вожда.

1706.

Не се ли стряскате от изявление:
“Законният владетел на страната”?
Царе и царедворци без стеснение
Със него често си кривят душата.

И негодяйът без образование,
Наричан коронована особа,
Твърди, че със законно основание
На трона си над нас ще бди до гроба.

В държава на кротуващите жители
Били сме неговата бащиния,
От граждани превърнати в просители
Ще съществуваме щастливо ние.

В гората иде ми да заживея
Съдът обаче му е дал и нея.

1707.

Към леди Макбет движи се Офелия
В репертоара на една актриса
И символично във това е целия
План, с който Господ този свят ориса.

Запасът от добрите чувства свършва,
Душата почва бавно да изстива,
Характерът удобно се прекършва,
Човекът се подготвя да убива.

Условието за това възниква
Не всеки ден, а всеки час редовно,
Братоубийствената кръв избликва
И злоба жили с жилото отровно.

А сред петте окървавени акта
Дано да има мир поне в антракта.

1708.

Изчел съм философски съчинения
От стари и от нови времена,
Откривайки велики откровения
И още по-велики имена.

Там всеки автор почва от началото,
Отричайки колегите накуп,
Подрежда части на света във цялото,
Но получава не живот, а труп.

Изпитват скритото богоподобие
В твореца, безпощадно надарен,
Когато усетят на земни роби е,
Макар и не задълго, притъпен.

Те критикуват всичко наготово,
Но във замяна няма нищо ново.

1709.

Над старото тържище ален
бе залезът като домати
(Ат. Далчев, "Любов")

Отдавна залезът привлича силно
Творците на премерената реч
И те го наторяват изобилно
С метафори от близо и далеч.

Расте им броят лавиноподобно,
Изглежда, че изчерпва се докрай,
Но не! Не свършва! В името народно
Поет зове: "О, Музо, още дай!"

Отварят градинарските запаси
Със всякакъв полезен зарзават
За пълнене на гладните стомаси
И там откриват тучния домати.

С домата залеза ако сравниш
В Парнас заслужено ще се вредиш.

1710.

При комунизма има категория
“Моралнополитически разложен”
И тя една от многото подпори е
На този строй най-страшен, но възможен.

Във категорията са поставяни
Най-вече дългокосите младежи
И автори на вицов е, разказвани
За новите управници невежи.

Скалъпва се набързо обвинение,
Родено с помощта на клеветите,
Последвано или от заточение,
Или от гроб при другите убити.

В морала будна е лъжата дръзка,
Че с политиката той има връзка.

1711.

Заместникът на Бога на Земята
Е в спор с делата Божи доброплодни
И цял живот издирва чудесата,
Противни на законите природни.

Той вярва а че умрелите възкръсват,
Свтената водица, че лекува,
Когато с нея болните поръсват
И че иконата молитви чува.

В светата му професия на Папа
Е другите в това да убеждава
И ги подготвя всички за етапа
Когато Бог повторно се явява.

А до тогава всеки Божи час
Срещу пари се моли той за нас.

1712.

Преситен е светът от развлечения,
Създавани в промишлени размери
И в тях измислените приключения
Обхващат на живота всички сфери.

Какъвто и справочник да отворите
Ще видите едни и същи данни –
Растат по брой неспирно сервитьорите,
А няма кой в завода да остане.

Планета на големи консуматори,
На музиканти, учени, поети,
На терористи зли и провокатори,
Но с производство колко са заети?

Остава ни последната надежда
Благата Господ да ни произвежда.

1713.

Измъчваме се ден и нощ,
Но храним все надежда...
Животът всъщност не е лош,
А само лош изглежда.

Отвън натрапеният вожд
Към пропаст ни повежда...
Животът всъщност не е лош,
А само лош изглежда.

Не ни остана мощ за грош
Във ореста говежда...
Животът всъщност не е лош,
А само лош изглежда.

И затова ще крачим смело
Със оптимизма си начело.

1714.

Властта се отличава с много знаци
И разхищението е сред тях,
Присъщо е на вождове-простаци –
Със него те прикриват своя страх.

Владетели от серията Луи
С успех разбиват своята страна,
Коего враговете френски всуе
Опитват да извършат чрез война.

На пълните с греховност кралски вери
Кой ще възспре победния порок? -
Аз мисля, че той може да намери
При гилотината добър урок.

Но в наше време тя за съжаление
Е при кралете въвн от обращение.

1715.

Тълпата – разнородна и единна,
Кое създава страшната ѝ мощ?
А нея не един мъдрец проклина,
Защото не твори с перо, а с нож...

Бастилии тя с пристъпи превзема,
Крале проваля и изхвърля в миг
И всяка политическа система
Трепери от съдбовния ѝ вик.

И както почва тъй се и разпада –
Нечакано и с кървава следа,
Превърнала във пепел двеста града
Без да пожали своите чеда.

Но засега героите мълчат
В очакване на следващия път.

1716.

Продажен съд, продажен прокурор
Със подкуп-възприемащи свидетели
И сляпата Темида за надзор –
Бандитите за всичко са се сетили.

За честния човек издигам глас,
Неволно наблюдавал престъпление...
Животът му изцяло е във власт
На криминалното обединение.

Свидетелства ли точно във съда,
Заплашена е цялата фамилия,
А и пазителите на реда
Не проявяват никакви усилия.

Престъпността с мощта си ще го смаже!
Кой правилния път да му покаже?

1717.

През пролетта възпяват се цветята,
А вожда ни през цялата година
За славата на пролетариата
И на димитровската ни Родина.

О, колко много стихотворна плява
Създадоха червените поети!
Тя се издава, после преиздава,
И сбира прах в партийни кабинети.

Партотресение настъпва силно,
Щом ръководство ново се избира,
Но с оди те засипват го обилно
И пренастроят звънката си лира.

По този начин всички те привикват
На волята партийна да откликват.

1718.

Под университетската ни стряха
Огромен брой простащи се събраха

И през академичната аула
Във тоги шестват нула подир нула.

Планират те във светла перспектива
Плода на нашата научна нива,

Засаждайки я с много докторати
(В това число за умствени кастрати)

И титла всеки може да добие
От университетската сергия...

Така системата ще продължава,
Защото се самозадоволява.

Бащи! Простащината изгонете
Поне от пет-шест университети!

1719.

При феодалния социализъм
Навред цари добра организация –
В живота си аз мога да възлизам,
Но ... до партийната аристокрация.

В Полиция, във Външна търговия
И във Международни отношения
Да влезеш без червената тапия
Е строго забранено изключение.

За доста служби и това не стига,
Там се налага всички кандидати
На ред в номенклатурната верига
От ЦеКа да са за “борци” признати.

И радват се народните чеда
На Братство, Равенство и Свобода.

1720.

Във колективния научен труд
Е тихо като в братската могила...
Мълчат маститият творец прочут
И неговата свита многокрила.

Кой автор е на дадена творба
Изглежда няма как да се научи,
Дори и всемогъщата Съдба
Във случая не може да сполучи.

Той се оказва и то неведнъж
Замесен във история трагична,
Но щом преписан е труда на длъж,
Развързката му често е комична.

Тогава всеки автор казва слисан:
“Против желанието ми съм вписан!”

1721.

Обичам Правдата да бъде вечна...
Едва ли някой ще ми възразява.
Аз я възпявам вечна и далечна,
Но тя от никъде не се задава.

Създадена е не само безкрака,
Но също глухоняма и безока,
Заточена на Космоса във мрака
От бляскавите сили на Порока.

Но привидението ѝ живее
И даже някога ми се привижда
Как утешителни надежди сее
И неотслабващи мечти съзижда.

Безспорно е, че този род видения
Са в групата на редките явления.

1722.

Заплашват ни с небесен Страшен Съд,
Но той отдавна вече заседава
И храни почвата с човешка плът
За придобиване на бойна слава.

Започва с малко, свършва с милион,
Според военните комюникета
В прослава на свещения закон,
Заклучен на пророците в Завета.

Кой казва, че бедите на война
Отстъпват на страданията в ада?
Така било е в стари времена,
Сега тук много повече се страда.

Но друг въпрос от хаоса извира:
“Кой този Страшен Съд ще ликвидира?”

1723.

Не е ли странен факт, че на народи
С каквато и да е националност
Съдбата им се често ръководи
От хора със съмнителна нормалност?

Историята не го премълчава,
А и да премълчи не е възможно,
Но важност някаква не му придава,
А то е важно, при това – тревожно.

Тревожна е и повторимостта му,
Засягаща не малко живи люде
И тях един каприз на вожда само
На Оня свят могъл би да прокуди.

Но за беда аз имам впечатление,
Малцина че споделят мойто мнение.

1724.

Американските червенокожи
Не знаеха, че са дечица Божи,

За божество те славеха Маниту,
Навярно по погрешка придобито.

Колумб очите им за Бог отвори
И с тях по християнски заговори...

Той разреши редиците им гъсти
И поголовно всички ги покръсти.

Останалите след обряда живи
Веднага се почувстваха щастливи,

А новият им Господ ги изпрати
Към отредените им резервати

И там след песни и след много танци
Им казаха, че те са индианци.

1725.

Едно недоубито поколение
След всяка от световните войни
Е прокълнато по предназначение –
Мъжете мрат, излишек на жени.

Жени – вдовици без да са венчавани
Се носят като призраци в света
И от поповете са убеждавани
Да се придържат към нормалността.

А младостта им вече е открадната,
Винovníкът изчезнал е без вест –
Войната, винаги е безпощадна тя
И кара ни да мрем за чужда чест.

Но вождовете, както ще се сетите,
Не мрат, а пишат на Смъртта отчетите.

1726.

Платените убийци отвращават,
Макар че са с човешки имена,
А лично мен най-много ужасяват
Убийците без повод и цена.

За тях убиването е наслада,
Кого да е убиват, где да е,
Убиват някога и от досада
И трудно някой може да ги спре.

Това са живи бомби в обществото
И те отнемат чуждия живот-
Не различават злото от доброто
Във кървавия смъртен хоровод.

А арестуват ли ги, те ликуват –
По спешност пращат ги да се лекуват.

1727.

Остана ли ми нещо неделимо?
Защо ли трудно ми е да реша?
Желанието непреодолимо
Е да промълвя; “Моята душа”.

Кому е нужно да я преполвява?
Със половин душа кой би живял?
Атаката към мене продължава
От неприятел многолик без жал.

Отдавна *те* превзеха ни телата
И с тях строят червения си ад,
Но за погребване на Свободата
Душата е гробокопач признат.

За нея битката е продължителна,
Мъчителна и много изтощителна.

1728.

Войни една след друга са описани
От Омир чак до наши времена,
Човеците обаче са орисани
Без общата представа за война.

Тя си остава непреодолимата
Жестокост с неограничен обхват,
Командваща на обществото климата
И всичките оръжия на склад.

Военно е сегашното човечество,
Воюващо или в нетраен мир,
Все в името на милото отечество
И не Христос, а Марс му е кумир.

Измежду боговете на Земята
Марс е със най –високата заплата.

1729.

*Жената е само пол. Мъжът е пол
и още нещо. (Ото Вайнингер)*

За Вайнингер и Ницше бе жената
Проклятието адско на Земята,

Но впримчени във своята идея
Забравяха, че се дължат на нея,

Излезли са от нейната утроба,
А ѝ отвърщат с ненаситна злоба,

Защото от живота им се знае,
Че без успех желали любовта ѝ...

Макар че много книги са прочели,
Не знаят как жена да се спечели

И както в баснята предубедено
Твърдят, че гроздето било зелено.

Единият изчезна без следа,
А другият навреме полудя.

1730.

Със бъдещето си да се гордеем
Бе нашето младжко задължение
И с вярата, че ще го доживеем
Се запасихме с обич и търпение.

Но сполетя ни безобразна горест –
Водачите излязоха предатели!
Това бе срам! O tempora, o mores!
А от Москва ги бяха всички пратили!

Райк, Слански, Паукер, Трайчо Костов, Наги,
Доскоро тачени и аплодирани,
Останаха немили и недраги
И от другаря Сталин ликвидирани.

За бъдещето, както стана ясно,
Да се говори вече бе опасно.

1731.

Прочут танцьор на петдесет години -
Прилична тема за една трагедия...
За момък млад той няма как да мине,
Туй факт за зорките театроведи е.

Танцьорът, пълен със душевни сили,
Държи на хубавата си професия,
Но мускулите са се изхабили
И вече трудно пази равновесие.

Духът със тялото не се разбира
И въпреки добрите намерения
На публиката да спаси кумира,
Той тръгва безвъзвратно към забвение.

Обратно – в политиката угрозата
Със възрастта е главно от склерозата.

1732.

Задача твърде лесна за решаване
Стои пред бъдещите историци
Със университетско преподаване
И трудове под кожени корици.

Грабителите капиталистически
Във обществото ни демократично
Са всички първенци комунистически...
Дали това е “просто и логично”?

Предишното ли алено грабителство
Играе подготвителната роля
Или пари от старото правителство
Без разписка приел е Комсомола?

Причината могла да бъде в двете.
Идете най-добре и разберете!

1733.

Възможност да се създаде съюз
На всички граждани без идеали
Не вярвам никак, че ще е по вкус
На много от партийните централи.

Там идеалите са на кило
И ако никой не ги усвоява,
То цялото идейно потекло
Ще се окажат без пари и слава.

Като със някакъв магичен знак
Ще спрат предизборните маскаради
Във търсене на класовия враг
И на другаря, който ни предаде.

Светът едва ли ще е възроден,
Но може би ще стане по-почтен.

1734.

Мен родолюбието ме разяжда,
Като че ли е някаква отрова
И в отчаяние се то преражда
В безсилието си да очарова.

Обичам миналото на страната
И затова съвремието мразя –
Към ада водено от Сатаната,
Навред то пръска своята зараза.

Невидима градушка е убила
Най-хубавите кълнове в душите,
А управляващата камарила
Е запасена със простаци сити.

Обезсърчен, горчиви сълзи роня,
Но любовта не мога да изгоня.

1735.

Усещане за някакво знамение
Подказва края близък на тирана
И пръв го възприема без съмнение
Служителят във личната охрана.

То плъзва по-нататък из държавата,
Из учрежденията ѝ витае
И тайнствено нашепва на управата:
“Ще се спасявате кой както знае.”

Диктаторът, обвзет от самолюбие,
Единствен на света не забелязва,
Че пълната си власт той вече губи я
И продължава басни да разказва.

Под ножа във последния момент
Той още мисли, че е президент.

1736.

Минавам през годините напред
И виждам нобеловите награди
Със силно променен приоритет
И много интересни изненади.

Въвежда се награда “политик”
За най-добро боравене с лъжите
И най-красноречивия език
При присвояването на парите.

Във гроба Нобел ще си замълчи,
Тъй както и във наше време прави,
Не иска той да противоречи
На бъдещите прогресивни нрави.

А в Комитета поста най-висок
Заема български египтолог.

1737.

Какво би станало във случай, че
Наполеон бе с педя по-висок,
Ако Тулуз Лотрек не бе джудже,
Ако Христос не беше станал Бог,

Ако Уайлд не беше педераст,
А Юлий Цезар по-малко велик,
Ако Атила бе свален от власт
И Ленин не бе станал политик,

Ако Марат не беше с нож убит,
А Лермонтов и Пушкин на дуел
И ако Франко спрян бе пред Мадрид,
А Адолф Хитлер Сталинград превзел?

Не давам отговора изведнъж,
Но зная, че светът не би бил същ.

1738.

Отдавна свободата на печата
Минава за основна свобода,
Тук-там призната, често непризната,
Навсякъде оставя тя следа.

При робството следата е в затвора,
Изписана по каменни стени,
Преди мига когато кръгозора
На автора палачът ще стесни.

При демокрацията тя остава
Привързана към Златния телец –
Божествената връзка е най-здрава
И златото ѝ е върховен жрец.

Следи откриваме, макар и трудно,
Но спи самата нейде непробудно.

1739.

Днес малцинствата ни са защитени,
А мнозинствата кой ще защити?
Живеят те безбожно унизени
И никой мъките им не пести.

Робуват в собствената си държава
Чрез собствените изборни права
И кой ли не към тях си позволява
Да стреля със предателски слова.

Предателството е добре платено
И се оказва ценен занаят,
Особено щом е благословено
И от международния печат.

За сметка на предателската мъст
Един народ разпънат е на кръст.

1740.

Небето си изми добре нозете
В просторите на синьото море,
Със облаци избърса ги и двете,
В дъгата после за да ги простре.

На слънцето широко се усмихна,
Превърза с йод озоновия слой
И после на екватора притихна,
Подготвяйки вечерния покой.

Не закъсня вагонът на звездите
С производител фирма “Млечен път”,
А звезден прах преобрази реките
И те обратно взеха да текат.

Вампирите, от Космоса изчоплени,
Подготвяха глобалното затопляне.

1741.

За стадната природа на Човека
Едва ли нужен е научен спор,
Тя е възникнала от памти века
Като среда за всеки вид терор.

Стадата се нуждаят от водачи –
Законни, много често без закон,
Но също и от опитни палачи,
Като крепители на цар и трон.

Понякога той бива назоваван
Диктатор, президент и консул пръв,
В учебниците е за пример даван,
Но пълна власт е неговата стръв.

А стадото? – За него Свободата
Е нещо невъзможно на Земята.

1742.

*От 1961 делегати на XVII конгрес на
ВКП/б/ 1108 са репресирани (Wikipedia)*

Когато вождът възглави властта
Приятелството нявгашно изчезва,
Приема го приятелски пръстта,
Останала едничка с мисъл трезва.

Другарите да разберат не щат,
Те чакат благодарност по заслуги,
Решително не виждат, сякаш спят,
Че времената станали са други.

Палачът сграбчва всекиго от тях
Със безпощадната си планомерност
След като вождът им намира грях
Във недостатъчната благоверност.

И в тази практика за съжаление
Съвсем не се допуска изключение.

1743.

“Удобството на мислене” отдавна
Е важна философска категория
И мъдречи с разпаленост забавна
Обсъждат мозъчните ни подкория.

Аз смятам, че най-важните удобства
Са във божественото съществуване,
Защото удивително способства
За обучение, но без умуване.

Бог дава знанието наготово –
Поява на Земята, и животните,
Дори на собственото свято слово,
С което утешава безработните.

Но той самият как се е родил,
Зад тъмно неведение е скрил.

1744.

Животните без жертвоприношения
Се радваха на дочовешка ера,
Човек обаче внесе изменения
Навред, включително и в тази сфера.

В обикновените неща естествени
Той се опита Божи дъх да внася,
А после обяви ги за божествени
И почна живи жертви да принася.

Говедо, агне, куче, преминаваха
От този свят във онзи през олтара,
Към тях и хора се присъединяваха
В пожертвователната надпревара.

Със тази прогресивна операция
Започна първата цивилизация.

1745.

Науката и не една религия
Отдавна търсят мъдро разяснение
Защо жената все още с вериги е
И на мъжа във срамно подчинение.

С какво мъжът спечелил е изгодата
Да притежава по-могъщи мускули?
Не малко други видове в природата
Това неравенство не са допусkali.

Подобни безобразни неуредици
Във животворната организация
Са свързани със пагубни последици
За всеки строй и всяка демокрация.

“Махнете диктатурата на пола!”
Това е прогресивната парола.

1746.

За касоразбивачите се знае,
Че са дошли на този свят след касите,
Но нявга ще узнаем ли кога е
Започнала борбата между класите?

Началото случайно е на pewno
След първия възход на богатите
А после става и закономерно
Да се говори “техните” и “нашите”.

Заражда се потребността от стражи,
Адвокатура и прокуратура,
От съчинители на оди даже,
А следователно и от култура.

Богатите допуснаха и грешки.
Но казаха, че са общочовешки.

1747.

Изкуствените страсти се разрастват,
Цената им поскъпва всеки ден,
Те над естествените страсти властват
Във този свят, от скука застрашен.

Спорт, филми, проституция и сцена
Развличат, развърщават и крещят,
А Красотата тръпне унижена
И пренебрегната за кой ли път.

Със заместител – втора употреба
Доволни милиони са сега,
А Истината фалшът я погребва
След като бе я увенчал с рога.

Защото и страстта зависи днес
От висшия търговски интерес.

1748.

Трогателно е да се наблюдава
Как робите отиват да се бият
За чужд народ (да се освобождава!?)
И костите им в чужда пръст да гният.

Нима достатъчно е за награда
С безименна прослава да ги кичат,
А собствената им страна да страда
И злобно да плющи над нея бичът?

Отрова крият много идеали
И трябва да се проверят навреме
Преди безброй съдби да са предали
И гробът своя кървав дял да вземе.

Те доста често твърде са красиви
И лесно сграбчват хора доверчиви.

1749.

Не ще забравя никога иконата,
Която вдигнаха срещу терора...
Жени вървяха с нея пред колоната,
Измъчени от глад и от умора.

Убийците от нея не се стряскаха,
От други сили бяха притеснени,
А зрителите бурно ръкопляскаха,
Във Божията сила убедени.

Но на редовното богослужение
Пред образа на същата светица
Червените за общо удивление
Със свещи бяха в първата редица.

Докрай решили бяха да се бранят,
С лъжа дори и Бога като хранят.